

— Я гледай!

Двѣтъ момиченца се спрѣха поразени. Козета се бѣ осмѣлила да имъ земе куклата!

Епонина стана, и безъ да пусне котката, отиде при майка си, дръпная за полата съ думитѣ.

— Мамо, я вижъ! И посочи съ прѣста къмъ Козета.

Лицето на майката погрозня отъ ядъ. Тя не можеше да прѣтърпи, какъ тъй чучуликата се одързостява да посегне върху куклата на „госпожицитѣ“.

— Козето! изрева тя съ прѣсипналь гласъ.

Козета изтрѣпна, като че земята се разтвори подъ нея.

— Козето! повтори още по-страшно Тенардиерица.

Козета стана, взе кукличката и тихичко я занесе на мѣстото ѝ. Тя почна жално да кърши слабитѣ си прѣстички, а отъ очитѣ ѝ потекоха сълзи. Страшно бѣ да гледа човѣкъ това невинно дѣте, какъ се разтресе и разлюля — страхътъ бѣ поголѣмъ, отколкото когато ходи за вода въ гората. Тя почна да плаче отчаяно.

Въ това врѣме пжтникътъ стана отъ мѣстото си.

— Какво стана? запита той.

— Не виждате ли, отвърна Тенардиерица, грабнала на дѣцата ми куклата!

— Та какво има отъ него?

— Това дяволско чедо се одързостява да пипа съ мръснитѣ си рѣцѣ куклата на дѣцата ми.

Козета силно изпищѣ.

— Ще млъкнешъ ли или нещешъ? извика Тенардиерица.

Човѣкътъ отвори вратата и излѣзе на улицата. Въ това врѣме Тенардиерица силно ритна слабо